

סרן הלל מעוז

19 באוגוסט 1950 - 8 באוקטובר 1973

הלל, בנם של יונה וד"ר אליהו מעוז, נולד וגדל בקיבוץ הזורע, שבעמק יזרעאל המערבי, ושם למד בבית הספר היסודי. את לימודי ההמשך עשה, בשנים 1964-1967, במוסד החינוכי במשמר העמק, במגמה המזרחנית. באוקטובר 1968 התגייס לצבא, השתתף במלחמת ההתשה, עבר קורסים - אחד מהם כחניך מצטיין - וסיים את שירותו הסדיר כסגן מפקד פלוגת טנקים. אחרי שחרורו, בתחילת 1972, נשלח על ידי תנועתו לשמש ראש קן "השומר הצעיר" בחולון. הוא הצליח מאד בתפקידו, היה לרכז כל תנועות הנוער בעיר, וצורף למזכירות ההנהלה הראשית של תנועתו. בתחילת ספטמבר 1973 חזר להזורע, ועמד לעבוד במפעלי הפלסטיק של המשק.

הוא תיכנן להשלים את ידיעותיו באנגלית, כי התנועה רצתה לשלוח אותו לארצות-הברית, לארגן ולהדריך במחנות הקייץ של "השומר הצעיר" שם.

הלל לא היה תוקפני מעודו ("מה שלא טוב בקיבוץ", אמר בגיל שש, "זה שילדים יורים בגומיות"). עם זאת, היה בעל אופי חזק: בטירונות ניצחה קבוצתו בתחרות, והוא עצמו זכה בהגרלה לצאת הביתה לחופשה, "אבל", כך כתב לאמו, "היו לנו בקבוצה שני חבר'ה מקיבוץ אילון שיש להם היום חג הקיבוץ, לכן החלטתי לתת להם לצאת על חשבוני. וזו כמוכן החלטה לא קלה". הוא לא אהב חיי צבא, אך תמיד מילא במסירות מירכית את שהוטל עליו.

הלל אהב טבע, צמחים, טיולים ברגל, אירגן כייפות בכנרת, עשה סקי בחרמון. את לב חניכיו בחולון קנה מן הרגע הראשון. "הגיע אלינו", כותבת אחת מחניכותיו, "איזה בחור מתולתל, נמוך, עם עיניים מקסימות וצוחקות. הלל לא היה מדריך; הכל -- חוץ ממדריך: ידיד, חבר, אדם היודע קצת יותר מאתנו, המספר והעוזר". וכותב אסף נהיר, הרכז הארצי של התנועה: "הכרתי את הלל בשעותיו הקשות והיפות יותר. הלל כראש הקן השומרי הגדול ביותר על פני כדור הארץ, כפי שהייתי אומר לו מדי היפגשנו. הלל בעל המרץ הבלתי-נידלה, החרוץ והמסור עד אין קץ. הלל שאינו עושה חשבונות אישיים ומוכן לתת מעצמו עוד ועוד. הלל המארגן והמפעיל המצליח, שכל מפעל בקן וכל פעולה שעלתה יפה, גרמו לו קורת רוח כל-תשוער. ידע שיש להעיז ולעשות, והיה נכון להוציא מסקנות אמת מהצלחות ובעיקר מכשלונות, שגם הם היו מנת חלקו... היה שכר לעמלם של הלל וחבריו, הקן הורחב וגדל בלמעלה ממאתיים חניכים, עד למעלה משבע מאות חניכים הגיע!".